

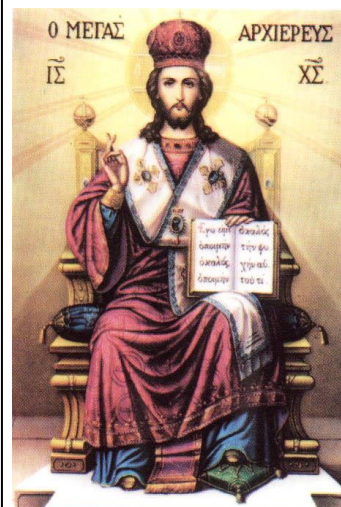
"Doamne, adu-Ți aminte de sângele care l-am vărsat pentru dragostea Ta, și-mi dăruiește mie acest suflet, și iartă-l pe el!"

Vedenie ce s-a arătat în anii noștri unui părinte din Sfântul Munte al Atonului, care, pentru multa lui smerenie, nu și-a scris numele, fugind de slava deșartă a oamenilor.

"În anul 1854, în 14 zile ale lunii martie, într-o joi, la șase ceasuri din noapte, m-am sculat la Utrenie, am mers la biserică și am stat în strană, iar în timp ce frații citeau Miezonoptica eu socoteam adâncurile lui Dumnezeu, zicând: Un Dumnezeu și Ziditor și Făcător al tuturor a primit și S-a făcut om pentru noi, S-a răstignit și S-a îngropat. Acestea toate El le-a făcut și le-a răbdat pentru mântuirea oamenilor.

Astfel cugetând eu, s-a umilit inima și atâta bucurie mi-a venit în suflet și o liniște în mintea mea, încât am venit într-o umilință, de curgeau lacrimile mele ca izvorul. Atunci s-a deschis inima mea și s-a făcut, într-un chip oarecare, un drum din inimă până la scaunul lui Dumnezeu.

Sufletul meu sălta de bucurie. Și atunci fără de veste am venit în uimire. Nu mai vedeam biserica, nici nu mai auzeam ce se citea.

Iisus Hristos Arhiereu,
icoană

Ci mă aflu într-un câmp mare și frumos, care era împodobit cu tot felul de copaci și de flori pline de miros plăcut. Totul era plin de lumină ca și cum ar fi luminat șapte sori. De departe vedeam o mulțime de oameni îmbrăcați în haine luminoase, tineri de o vârstă și tare frumoși la vedere. Fiecare strălucea mai mult decât soarele și umblau încet-încet. Și aveam mare bucurie în sufletul meu și, mirându-mă, ziceam în sine: „Oare a cui să fie grădina aceasta? Cine să fie oamenii aceștia și cum s-au aflat aici?”

După aceea am auzit o strigare de la ei, zicând: „*Fratele nostru – spunându-mi pe nume – are mare dorire să meargă la Împăratul, precum știm toți. Deci cine din noi să-l povățuiască?*”.

Atunci s-a deosebit unul dintre dânșii, tânăr, mai frumos și mai voinic decât ceilalți, care strălucea precum strălucește luna între stele, și se arată a fi mai mare între ei. Acesta a răspuns și a zis către ceilalți:

„Eu o să-l povățuiesc, fiindcă, precum știți, are deosebită dragoste pentru mine. Ziua și noaptea mi se roagă, și pentru aceasta de multe ori m-am pus chezaș la Împăratul pentru el”.

Și a venit către mine. Iar eu cu mare mirare gândeam în sine: „Eu pe acești oameni nu i-am văzut niciodată, dar ei unde m-au văzut și de unde știu numele meu? Și cum au aflat că am dorire să merg la Împăratul?”.

Acestea gândindu-le eu, a venit lângă mine și

mi-a zis cu fața veselă: "Urmează-mi mie, ca să mergem la Împăratul!"

Iar eu l-am rugat, zicând: "Frate, lasă-mă! Cine sunt eu ca să merg la Împăratul? Și de ce mă voiește Împăratul? Și ce Împărat este Acela?"

Zămbind, mi-a zis: "Te faci că nu știi cine este Împăratul la Care am să te duc? Sau nu știi cine sunt eu? Fiindcă mă iubești și mă rogi ziua și noaptea, iată am venit să te duc și să te povățuiesc la Împăratul. Și cu neputință este să te las. Deci urmează-mă!"

Atunci eu, nemaiavând ce să răspund, i-am urmat. Și acela mergea înainte și eu după dânsul, aproape. Și nu știam cine este, de-mi arăta atâta dragoste. Dar mă rușinam, zicând că o să-l întreb mai pe urmă. Și aveam mare mângâiere în sufletul meu, văzându-l aproape lângă mine. Am mers multă distanță pe acel câmp frumos și nu se mai vedea nimeni, fără numai noi doi.

Povățuitorul meu a stat puțin și a căutat spre mine cu fața luminată și veselă și mi-a zis: „Pentru ce te stăpânește lenevirea și-ți împrăștii mintea încoace și-ncolo și nu iei aminte la rugăciunea lui Iisus Hristos? Nu știi câtă pagubă pătimește omul când se lenevește la rugăciune?”. Acestea zicându-mi, am început să mergem pe o uliță strâmtă. Și mergând, am văzut o cruce, ca un semn de drum. Iar când am ajuns aproape de cruce, povățuitorul meu a stat și și-a făcut trei cruci, zicând: „Crucci Tale ne închinăm, Stăpâne, și